

ROBERT MOSS

# VĚŠTBY

➤ NA KAŽDÝ DEN ◀



*Hry se znaky, symboly  
a synchronicitou  
v každodenním životě*



MAITREA

# V Ě Š T B Y

» NA KAŽDÝ DEN «

ROBERT MOSS

# V Ě Š T B Y

→ NA KAŽDÝ DEN ←

*Hry se znaky, symboly  
a synchronicitou  
v každodenním životě*

Přeložila Jana Žlábková



MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Moss, Robert

[Sidewalk oracles. Česky]

Věštby na každý den : hry se znaky, symboly a synchronitou v každodenním životě

/ Robert Moss ; z anglického originálu Sidewalk oracles ... přeložila Jana Žlábková. --

První vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 270 stran

ISBN 978-80-7500-271-6

159.961-022.358 \* 133.3

– synchronicita

– věštění

– populárně-naučné publikace

159.96 - Zvláštní duševní stavy a procesy. Hlubinná psychologie [17]

Robert Moss

**Věštby na každý den**

*Sidewalk Oracles*

Copyright © Robert Moss, 2015

Translation © Jana Žlábková, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-271-6

## Pochvalné recenze na knihu *Věštby na každý den*

„V knize *Věštby na každý den* Robert Moss odstraňuje roušku, jež nás odděluje od základních vzorců a procesů, jaké dávají životu smysl, směr a radostný údiv. Jde o nesmírně potřebný lék proti umrtvujícím tvrzením materialistické vědy, která říká, že život nemá účel a že záměr a vůle jsou pouhé iluze. Tato kniha je vzpruhou pro duši.“

Larry Dossey, MD, autor knihy *One Mind: How Our Individual Mind Is Part of a Greater Consciousness and Why It Matters*

„Když jsem přečetl prvních pět stran knihy *Věštby na každý den*, nemohl jsem se už od ní odtrhnout. Robert Moss nabízí čtenářům z nesmírně široké historické perspektivy pohled na smysl života, jenž je velmi názorný a ukazuje cestu k osvícení. Vyzkoušel jsem jeho osmnáct her se znameními, symboly a synchronicitou a můžu potvrdit, že nechat se vést autorovými radami je ohromně přínosné a zábavné. Mossova kniha je inspirací a umožňuje nám poznávat vzájemné propojování energií z různých realit a prolínání událostí z paralelních světů. Ukáže vám, jak můžete procházet rozšířenou realitou s novým vědomím a schopností všimnout si pomoci, jaké se nám všem dostává na každém kroku.“

Joyce Hawkesová, PhD, autorka knihy *Cell-Level Healing*

# OBSAH

<b>ÚVOD: ZEMĚ PROMLOUVÁ</b> .....	1
<b>1. OPRAVDOVÉ KOUZLO</b> .....	3
<b>2. PROCHÁZKA KOLEM JUNGovy VĚŽE</b> .....	21
<b>3. JAK SE STÁT KAIROMANCEREM</b> .....	51
DVANÁCT PRAVIDEL KAIROMANCIE .....	54
1. Vesmír schvaluje všechny vaše myšlenky a pocity .....	54
2. Příležitost přeje připravené mysli .....	58
3. Co vám náleží, se samo dostaví .....	60
4. Žijeme v promlouvající zemi .....	63
5. Rozvíjejte své poetické zdraví .....	65
6. Na cestě se shody znásobují .....	68
7. Všechno zlé je pro něco dobré .....	73
8. Bohové jsou přítomni, i když je nevoláte .....	74
9. Procházíme mnoha světy .....	78
10. Navažte vztah se svým polem .....	80
11. Tanec se šprýmařem .....	82
12. Cesta vám ukáže cestu .....	84
<b>4. KNIHA POULIČNÍCH ORÁKUL</b> .....	89
HRY KE ZPŘÍJEMNĚNÍ DNE	
1. hra: Hrajte pouliční tarot .....	92
2. hra: Chodte se snem .....	99
3. hra: Pište tajnou knihu .....	105
4. hra: Naslouchejte každodennímu kledonu .....	110
5. hra: Radte se s knihou .....	115
6. hra: Hrajte si s policovými skřítky .....	122

7. hra: Náhodná setkání .....	128
8. hra: Všimněte si, co říkají přeroknutí .....	136
9. hra: Vnímejte vnitřní zvukovou stopu .....	146
10. hra: Neustálé dějá vu .....	151
11. hra: Čekajte nečekaného hosta .....	160
12. hra: Hleďte spirálový otazník .....	164
13. hra: Rozpoznávejte osobní znamení .....	168
14. hra: Zkuste postupovat jako Bílá královna .....	175
15. hra: Hrajte bleskovou hru .....	180
16. hra: Raďte se s lístkovým orákulem .....	185
17. hra: Napište zprávu, kterou nepošlete .....	190
<b>5. VE VZDUŠNÝCH SFÉRÁCH .....</b>	<b>195</b>
<b>6. LIŠČÍ PŘÍBĚHY .....</b>	<b>219</b>
<b>PODĚKOVÁNÍ .....</b>	<b>239</b>
<b>POZNÁMKY .....</b>	<b>241</b>
<b>DOPORUČENÁ LITERATURA .....</b>	<b>251</b>
<b>REJSTŘÍK .....</b>	<b>261</b>

## ÚVOD

# ZEMĚ PROMLOUVÁ

Všechno k vám promlouvá.  
Tarotový Blázen vyskočil z balíčku  
a kráčí po cestě  
s pytlek plným vzorců tohoto světa,  
aby vám připomněl (budete-li naslouchat),  
že kdo je moudrý, jeví se ostatním jako šílený  
– ale nechová se jako naprostý hlupák.

Slepice na dvoře vás mohou naučit  
rozvíjet vše, co potřebujete,  
aby se z vejce skrytého uvnitř vyklubal drak.  
Kolem přeletí jestřáb a bude se víc zajímat o vás  
než o slepici, jež bývá jeho večerí.  
Jste připraveni vzlétnout na jeho křídlech,  
sdílet jeho pohled a shlížet z jeho oblohy  
na cesty svého života?

Vše se spojuje, abyste byli schopni vnímat,  
co chystají nebe a země.  
Když si myslíte, že jste sešli z cesty,  
když jsou mezi vámi a vašimi sny  
hory ze skla a betonu,



objeví se ti, kteří se pohybují za oponou  
našich konsenzuálních halucinací,  
a promlouvají jako vítr ve stromech,  
jako volání ptáka, jako štěkání lišky  
a odhalí vám naprosto nečekané cesty.  
Stačí mít bystrý sluch a svěží zrak.

## PRVNÍ KAPITOLA

# OPRAVDOVÉ KOUZLO

*Existuje pouze jeden společný dech a jeden společný proud,  
protože všechno je ve vzájemném souladu.*

HIPPOKRATES

VYDÁVÁME SE NA CESTU opravdového kouzla, jež nám umožňuje přinášet dary z jiného světa do tohoto světa. Děláme to, když se nám zdají sny a vzpomene si, že se z nich můžeme s něčím navrátit. Ve snech se odebíráme do jiných realit nabízejících vedení, zasvěcení, výzvy, dobrodružství a léčení. Když si z těchto výprav něco přineseme a v běžném životě pak využíváme získané rady a energii, uvádíme v praxi opravdové kouzlo.

V noci sníme. Do snů se odebíráme naprosto spontánně. Ale můžeme to dělat i tak, že naše noční dobrodružství jsou záměrná. Sníme s jasnou hlavou a vnímáme, že se nám zdají sny, a jsme schopni vědomě putovat do říše snů. Můžeme se stát šamany a cestovat záměrně v naprosto bdělém stavu, abychom zanesli bubínek na neobvyklá místa a navrátili se zpět s dary.

Stejně vědomě jako ve snech můžeme kráčet i po cestách běžného života, na nichž se učíme rozpoznávat, jak k nám svět

promlouvá pomocí znamení a symbolů a jak se ve hře synchronicity odhaluje hlubší řád událostí. Při vědomých výpravách, jaké podnikáme v noci ve snech, se dostáváme blíž či dál do jiných řádů reality, kde neplatí zákony lineárního času a newtonovské fyziky. Síly hlubší reality se prostřednictvím synchronicity snaží proniknout zdmí našich konsenzuálních halucinací, aby nás probudily. Občas to dělají, protože nás chtějí podnítit k určité činnosti a potvrdit, že jde o správné rozhodnutí. Jindy se projevují, aby nás zastavily, a upozorňují, že se dopouštíme velkých chyb.

Díky synchronicitě dostává vesmír osobní rozměr. Každý, kdo vědomě sní, ji využívá každý den po celých čtyřiaadvacet hodin. Přestože slovo *synchronicita* pochází z moderní doby – Jung ho vymyslel, protože si všiml, že lidem činí problémy mluvit o shodě okolností – jde o jev, jenž je známý a vysoce uznávaný od pradávných časů. Řecký filozof Hérakleitos prohlásil, že nejhlubší řád vesmíru, ježž prožíváme, je důsledkem faktu, že si „dítě hraje s kostkami“ v jiné realitě. A podle toho, jak kostky padnou, si všímáme dozvuku projevujícího se jako souhra okolností.

Jsme-li hodně pozorní, zjistíme, že každý den dostáváme z okolního světa různá znamení. Synchronní událost funguje jako dopravní značky oznamující, kde máme zastavit, kde je slepá ulice a který pruh je vyhrazený rychlým vozidlům. Kromě takových znamení se pohybujeme v poli symbolické rezonance, jež odráží nejen naše vnitřní témata a úvahy, ale navíc potvrzuje správná rozhodnutí nebo upravuje nasměrování. Symbol je víc než znamení a spojuje vše, co už víme, s tím, co ještě nevíme.

Pomocí odvíjející se synchronicity poznáváme a prožíváme skrytý řád událostí, základ našeho světa a našeho života. Ve filmu *Matrix* je scéna, v níž černá kočka projde dvakrát úplně stejným

způsobem po místnosti, a stejně tak nám motivy shody okolností (v angličtině se jim souhrnně říká „coincidence“, ale já jsem vymyslel slovo *reincidence*, abych zdůraznil jejich opakování) mohou ukázat, že konsenzuální realita nemusí být tak pevná a hmotná, jak jsme předpokládali.

Tato kniha vám nabízí vedení a pomoc při vědomém cestování ve snu bdělého života. Ukážeme si, jak k vám svět promlouvá mnoha hlasy prostřednictvím znamení, symbolů a synchronicity, a zjistíme, jak z nich můžeme získávat vedení, radost a hlubší poznání o smyslu všeho, co se s námi a kolem nás děje. Jde spíše o praktickou než o teoretickou knihu, protože se řídím radou Gryfona:

„To nám vysvětlete,“ řekl Paželv.

„Ne, ne! Nejdřív dobrodružství,“ zvolal netrpělivě Gryfon,

„vysvětlování trvá vždycky příšerně dlouho.“

[Lewis Carroll, *Alenka v říši divů*]

Dobrodružství jsou mnohem zábavnější než vysvětlování a příběh je nejsnazším způsobem, jak se dostaneme k pravdě o určité záležitosti a můžeme ji dál šířit. Začnu třemi osobními příběhy, protože souhlasím s Markem Twainem, který řekl: „Nepřeji si, aby mi o Měsíci vyprávěl někdo, kdo tam nebyl.“ Následující příběhy se netýkají cesty na Měsíc (o té jsem psal v jiných knihách), ale líčí setkání s hlubší realitou na zcela obyčejných místech: v hospodě, na běžné městské ulici a na dvorku.

Chcete-li se setkat se silami hlubšího světa nebo slyšet, jak promlouvají orákula, nemusíte putovat daleko. Pořád se nacházíte v centru mnohorozměrného vesmíru. Brány do jiného světa jsou otevřeny všude, kde jste, a doprava proudí oběma směry.

## MÍSTO V LIŠÁKOVĚ HOSPODĚ

Lišák dal svolení, aby v názvu hospody bylo jeho jméno, a už to samo mě mělo upozornit, že pokud si tam dám pivo a něco malého k snědku, určitě nepůjde o běžnou záležitost. Na ceduli byl nápis: The Firkin and Fox. Zní sice hodně staroanglicky, ale používá se na americké straně velké louže pro řetězec restaurací na letištích, ve kterých nemají točené pivo a na jídelním lístku nejspíš nenajdete párek v rohlíku. Ale v dlouhé hale letiště Washington Dulles to bylo zjevně jediné místo, kde měli otevřeno, a protože jsem dostal chuť na kapku alkoholu, řekl jsem si, že si to stejně pořádně užiju.

Ten den byl od samého začátku hodně zvláštní. Nastal jakýsi posun a já jsem cítil, že tenhle svět není hmotný a pevně daný. Takový pocit se dostává, když se roviny pokříví a vy náhle cestujete podle úplně jiného itineráře, než jaký jste si původně vymysleli a potvrdili e-mailem. Bylo časně ráno a já jsem zjistil, že první let, kterým měla začít moje dlouhá cesta, byl zrušený. Musel jsem čekat dvacet minut v dlouhé frontě, než mi ochotný pán za přepážkou našel jiný spoj. A tím jsem se ocitl v Dulles místo v Newarku. Prostě se to stalo. Takové změny plánu vnášejí do hry energii Šprýmaře. Pokud se dokážete vyhybat poruše osobnosti a nejste alergičtí na překvapení, často zjišťujete, že věci a lidé se spojují velmi neobvyklými způsoby a přinášejí vám přinejmenším dar nového zajímavého příběhu.

Nicméně zpočátku to nevypadalo, že Firkin a Fox se stanou částí mého příběhu. To místo bylo plné a doslova tam nebylo k hnutí.

Už jsem chtěl odejít a náhle jsem si všiml, že jedna žena zjevně chce sestoupit ze židle stojící u baru. Vedle ní stál mladík, jenž se ochotně sehnul, aby jí pomohl se zavazadly. Vydal jsem se k baru, a když mě žena mījela, poděkoval jsem jí a dodal: „Načasovala jste to skvěle.“

„S tím mladíkem se nebudete nudit,“ zněla její dost nejasná reakce.

Mladík u baru se choval dost podivně a právě přeskočil z místa, na němž předtím seděl, na uvolněnou židli. Nakonec usoudil, že na jeho původní místo si sednu já, což jsem chápal jako jasně daný závazek. Mladík měl bledý obličej, ve kterém pluly oči modré jako pomněnky, a tvářil se značně zoufale.

Pak prohlásil: „Já vím, že patříte mezi staršíny. Požádal jsem o pomoc někoho staršího.“

A pak mě vyzval, ať zkusím uhodnout jeho věk. Udělal jsem to a trefil jsem se. Bylo mu dvacet dva let. Jeho hlas zněl velmi naléhavě: „Můžete mi dát nějakou radu do života?“ „Nikdy neodcházejte z domova bez smyslu pro humor.“

„Já vím. Ale když já jsem hrozně prudký a dost agresivní. Třeba když někdo vrazí do okraje židle, na které sedím“ – a bouchl do okraje mé židle, abych věděl, jak to myslí – „mám chuť vyskočit a dát mu pěstí.“

Ještě jednou prudce udeřil do mé židle, ale já jsem udržel pivo i trpělivost. A pak jsem rozvážně řekl: „Povím vám ještě jednu důležitou věc o životě. Vždycky se můžu svobodně rozhodnout, jaký zvolím postoj.“

Přestal bušit do mé židle. „No jasně, máte pravdu. Je úžasné, že sedíte vedle mě a říkáte mi zrovna tohle.“

Naklonil se ke mně, jako by potřeboval podrbat za uchem. Někoho mi připomínal. Ale koho? Pak mi to došlo. Podobal se Glumovi z *Pána prstenů*, když byl v lepším a příjemnějším rozpoložení. Navíc neměl na hlavě jediný vlas, což onu asociaci ještě posilovalo.

Pak mi řekl, že se vypravil do San Franciska, kde chce začít nový život. A dodal, že v Bay Area vůbec nikoho nezná. Ujistil jsem ho, že si určitě brzy najde přátele, a dal mu pár užitečných rad o městě.

Ten mladík ode mě chtěl ale ještě něco jiného, což jsem v tu chvíli ještě nedokázal rozpoznat.

Povídal a vyptával se a já jsem postupně cítil, jak jeho potřeba nabývá podobu a jaká je za ní skryta historie. Mluvil o své rodině, která žije ve Virginii, a o otci, jehož vylíčil jako tvrdého vojáka ze staré jižanské školy. Prý si s ním vůbec nerozumí. A dodal, že nedávno ho otec zesměšnil a v podstatě se ho zřekl, což mladíka velmi ranilo. Nemusel jsem využít svou intuici naplno, abych poznal, že jeho otec nebyl schopný přijmout fakt, že syn je homosexuál.

Řekl jsem mu, že i já pocházím z podobné rodiny a s otcem jsem se mnoho let nestýkal. Náš vztah se obnovil až tři roky před jeho smrtí, kdy se z nás stali nejlepší přátelé. Poradil jsem mu, že kdybych byl v jeho situaci, snažil bych se s otcem alespoň nějak vycházet, dokud ještě žije.

„Naskočila mi z vás husí kůže.“ Ukázal mi ji. Napřáhl paži, abych viděl, že si nevymýšlí.

„Z pravdy naskakuje husí kůže.“

Mladík se rozplakal a jeho slzy smáčely moje rameno.

„Přišel jste do baru,“ řekl přerývaně a zavzlykal, „posadil jste se a pak jste mi řekl nejdůležitější věc, jakou jsem kdy slyšel.“

„A teď vám povím ještě něco. Svět k nám promlouvá pomocí shody okolností a takzvaně náhodných setkání. Jde o jakýsi zázrak.“

„Takže vy jste kouzelník? Proboha, vždyť jste mě u baru přiměl k pláči.“

„Ta paní, která mi uvolnila místo, mi na vás podala velmi dobrou referenci.“

Začal jsem se chystat k odchodu.

„Uvidím vás ještě někdy?“

„Ne, tohle byla naše chvíle. Už se nebude nikdy opakovat.“

Chtěl mi zaplatit hamburger a pivo. Samozřejmě jsem mu to nedovolil.

„Můžete mě aspoň obejmout?“

Objal jsem ho.

Jak jsem kráčel odletovou halou, otočil jsem se a podíval se na lišáka na ceduli. A v duchu jsem řekl: *Děkuju*. Měl jsem hluboký pocit, že naše náhodné setkání stáhlo zoufalého mladíka zpátky přes okraj sebevraždy. Náhodná setkání často nebývají vůbec náhodná.

## „NEMŮŽE NÁS ZABÍT OBA SOUČASNĚ, ŽE NE?“

JEDNO Z KAŽDODENNÍCH ORÁKUL, kterých si Řekové vždy velmi vážili, se nazývá *kledon*. Kledon jsou zvuky, slova či nejasný hluk přicházející z ticha. V ruchu a shonu městské ulice jsem jednou v létě obdržel kledon, jenž mi poskytl naprosto přímé vedení v hodně složité situaci. Nejenže mi ji odhalil tak, že jsem byl schopný pochopit její podstatu, ale navíc mi ukázal rychlý a praktický způsob, jak jsem ji mohl ohleduplně zvládnout a dovést do šťastného konce.

Kledon bývá často něco, co jen tak zaslechnete – například útržek rozhovoru, píseň z kolemjedoucího auta, výkřik ptáka nebo siréna sanitky. Inspirací kledonu, jenž mi byl toho dne poslán, se stal můj pejsek Oskar.

Oskar je malý knírač a váží asi devět kilogramů. Má spoustu obdivovatelů. Často se stává, že než obejdeme blok, třikrát se ozve zvolání: „Ten je ale roztomilý!“ Ale onoho rána byl podnětem k úplně jiné poznámce.

Po snídani jsem se vydal s Oskarem do parku a v duchu jsem rozebíral otázku, jestli jsem schopný zvládnout dva velké projekty,



do nichž jsem se chtěl toho roku pustit. Oba by vyžadovaly hodně času, energie a soustředění. A navíc hrozila možnost, že by spolu mohly soupeřit, takže bych nakonec nejspíš upadl v nemilost u obou manažerů, kteří je řídili.

Toho rána jsem nepožádal o určité vedení a radu. Ale to téma mi stále znělo v mysli, když náhle kdosi vystoupil z auta stojícího u chodníku kousek od našeho domu. Vyndal z vozu velkou krabici, dal si ji na rameno, a když se ke mně přiblížil na doslech, ukázal bradou na mého psa a řekl: „Nemůže nás zabít oba současně, že ne?“

Překvapeně jsem na něj pohlédl. Většinou mívám v zásobě pohotovou odpověď, ale tehdy jsem šel dál a snažil se přijít na kloub oné nečekané poznámce. Cítil jsem, že je za ní skrytý vtipálek většího kalibru.

Pohrával jsem si s různými spojeními humorné otázky, kterou pronesl ten neznámý muž, a vnitřním konfliktem, jaký mi chvíli předtím probíhal myslí. Vnitřní otázka zněla: *Dokážu zvládnout dva nové projekty současně?* A kledon, který jsem dostal, říkal: „Nemůže nás zabít oba současně, že ne?“ Nemusel jsem si příliš lámat hlavu, abych odhalil spojení. Bylo mi sděleno, že se mám zabývat projekty postupně.

Přijal jsem tu zprávu. Nemohl jsem „zabít“ dva velké projekty současně. Musel jsem „zabít“ jeden, jinak řečeno vzdát se ho, abych se mohl pořádně věnovat druhému a úspěšně ho dokončit. Věděl jsem, jaký projekt nechám zatím být. Jakmile jsem se rozhodl, potřeboval jsem najít správný způsob, jak mám jednat s velmi příjemným manažerem, kterého budu muset zklamat.

O pár hodin později jsem zvedl telefon. Manažer nebyl nadšený, když jsem mu sdělil, že se plán nebude realizovat, protože jsem dal přednost jiné společnosti a jinému projektu. Náš rozhovor byl značně napjatý až do chvíle, kdy jsem mu vyprávěl příhodu se psem.

Když jsem opakoval kledon „Nemůže nás zabít oba současně,“ ma-nažer se hlasitě rozesmál. A vykřikl: „Chápu to!“

Poděkoval jsem mu a spokojeně jsem pokynul Šprýmaři, jehož jsem toho dne cítil skrytého za neobvyklým vtipem na ulici.

## KNIHA MRTVÝCH A NEZBEDNÁ VEVERKA

ČÍM JE SITUACE vážnější, tím důležitější je uchovat si smysl pro humor. A smrt je příliš závažná, než abychom k ní přistupovali s vážností.

Jedné mrazivé noci jsem seděl doma a usilovně pracoval na knize, která pak vyšla pod názvem *Snílkova Kniha mrtvých* (The Dreamer's Book of the Dead), když jsem náhle ucítil, že do hry vstupuje mytický Šprýmař v podobě malého chlupatého zvířátka, žijícího na našem dvorku. Byly čtyři hodiny, ale ještě jsem byl vzhůru, protože jsem byl odhodlaný rozluštit právě oné noci Yeatsův kód. Slavný irský básník William Butler Yeats si za jeden z největších cílů svého života stanovil předat lidem velký moderní mýtus, jakousi Knihu mrtvých, jež by byla v souladu s klasickými díly z Egypta a Tibetu, ale používala by obrazy a formy, jaké se víc hodí do současného světa. Yeats měl díky nesmírné síle svého básnického projevu schopnost rozvíjet onu představu. Celý život zasvětil experientálnímu zkoumání říší duchů a duší a jeho experimenty se „sdílením vizí“ a dovednosti zkušeného člena slavného ezoterického řádu mu umožnily nashromáždit spoustu materiálu k napsání Knihy mrtvých, jež by byla založena na osobních zkušenostech a pojednávala o zásadních věcech.

Nakonec se mu sice podařilo vytvořit dvě verze knihy, kterou nazval *Vize* (A Vision), ale vyčerpal tím sám sebe i své čtenáře.

Oné noci jsem byl rozhodnutý následovat ho až tam, kam tehdy dospěl. Ve čtyři hodiny v noci mě bolela hlava a složitost jeho poslední verze *Vize* mě úplně udolala. Yeatsova poezie od mládí podněcovala moji fantazii a nechával jsem se s nadšením unášet na jejích křídlech, ale v případě jeho pokusu o napsání *Knihy mrtvých* (části *Vize* nazvané „Rozsudek duše“) jsem cítil, jak mi doslova třeští hlava a brána vnímání se pomalu uzavírá.

Té zimy jsem žil a pracoval v přízemí svého rodinného domu v malém městě ležícím v průmyslové zóně na severovýchodě. Ten prostor byl moje jeskyně. Vydal jsem se do ložnice, naházel šaty na zem a nahý jsem vklouzl pod pokrývku. Vydal jsem se na cestu do země snů, ale náhle jsem zaslechl přímo za hlavou podivné zvuky. Cosi tam škrábalo a drápalo a chrastilo a poskakovalo a – no vážně – hryzalo a chroupalo.

*Veverky*. Uvědomil jsem si, že občas slyším, jak pobíhají kolem verandy i pod ní. A protože venku výrazně klesla teplota, sbíraly starý papír a listí a různé věci ze zahrady, aby si pod schody vybudovaly pelíšek, kde by se trochu zahřály. A až do oné chvíle jsem necítil potřebu zasahovat do jejich aktivit a v něčem jim bránit.

Byl jsem velmi unavený. Možná kdybych si přetáhl příkrývku přes hlavu, dokázal bych nevnímat zvuky ozývající se za zdí.

Slyšel jsem *škráby, chrasty a BUCH!* Poslední zvuk *přesně* zněl, jako kdyby někdo klepal.

Uvědomil jsem si, že moje snaha ignorovat veverky není úspěšná. Nedaleko postele byly schody vedoucí do zahrady, ale mnoho let jsme je nepoužívali. Odtáhl jsem stolek, který stál před nimi, a začal zápolit se zámkem. Když se mi konečně podařilo otevřít dveře, veverky ztichly. Stál jsem tam nahý, díval se na závěje sněhu na dvoře a rozčileně jsem veverkám sděloval, co se jim stane, jestli budou dál rušit můj spánek. Potřeboval jsem si odpočinout

a zároveň jsem chtěl, aby mi sny přinesly slova vystihující věci, jaké není snadné přesně vyjádřit.

*Škráby, rachty, škráby.* Náhle jsem zjistil, že mi kousek od hlavy pobíhá jedna veverka nahoru a dolů po zdi domu. Viděl jsem, jak je velká a drzá a předvádí se ostatním veverkám z hejna (nebo jak se vlastně nazývá jejich komunita).

*Klep, klep, bum!*

To už bylo příliš. Ještě pořád nahý jsem rozrazil dveře a vykřikl do tmy vražedné hrozby. A doufal, že veverka budou tentokrát brát moje slova vážně. Honem zpátky do postele.

*Ratata, bum-bác!* A hlasitěji než předtím.

Hodil jsem na sebe šaty a vyběhl ven, na zasněžený dvůr. Dělal jsem sněhové koule a házel je do temnoty pod schody. Pak jsem našel motýčku a rýpal s ní pod verandou, kde bylo zjevně veverčí hnízdo.

Když jsem se vrátil do své jeskyně, chvíli jsem naslouchal a čekal, jestli můj poslední zásah zase rozpoutá veverčí divoké řádění. Ale v mém světě zavládlo hluboké ticho. A já byl naprosto bdělý.

Když si potřebujete uspořádat myšlenky, jděte vyvenčit psa. Slyšel, že se dole něco děje, a začal tancovat nad mou jeskyní připravený vyběhnout ven. Jednal rychle a racionálně, protože vyrazil do blízkého parku, který byl jen jeden blok od našeho domu, a nevydal se do hlavního parku ležícího o něco dál. Přestože jsem byl hodně unavený, usmíval jsem se, protože příhoda s veverkami mě hodně pobavila. Řekl jsem si, že je to určitě zpráva, jakou brzy rozluštím. V případě Yeatse jsem bral práci příliš vážně a zabýval jsem se jí už moc dlouho. Když jsem si vybavil veverka, která běhala nahoru a dolů po zdi domu, vzpomněl jsem si, že v severské mytologii je veverka, jež pobíhá nahoru a dolů po Stromě života, Yggdrasilu, a podněcuje věčné nesváry. Říká se jí Ratatösk a její jméno velmi dobře vystihuje hopsání a neklid.

Bylo zvláštní, že jsem oné mrazivé noci potkal několik hodin před úsvitem rudovlásku, která venčila krásného rudosrstého irského setra. Jmenoval se Fergus. Samozřejmě jsem hned začal recitovat Yeatsovy verše:

Neboť Fergus v měděném povoze  
ovládá stíny v tajemných lesích  
a bílá ňadra na temném moři  
a hvězdy bloudící po noční obloze.

Náhle jsem si uvědomil, že jsme duet. Fergusova majitelka napůl zpěvně odříkávala verše se mnou. Bylo jasné, že svého psa opravdu pojmenovala podle Yeatsovy básně „Kdo jde s Fergusem?“

Veverka mě vyhnala z postele a básník kráčel se mnou.

Po návratu do jeskyně jsem se pustil do psaní. Pracoval jsem mnoho hodin a nástin nové knihy se najednou objevoval rychleji a snadněji. Když jsem si šel po obědě na chvíli zdřímnout, řekl jsem: *Děkuju*. Jakmile jsem vstal, ucítil jsem, jak se uvnitř vzdouvají příboje slov jako na neklidném jezeře, a když jsem psal, zjistil jsem, že z oněch vln se bez jakéhokoli úsilí začíná rodit moje kniha.

Život je harmonicky sladěný. O deset let později jsem za úplně stejného počasí, kdy teploměr klesl pod nulu, usedl ve čtyři hodiny v noci ke stolu a napsal tento příběh. V tom okamžiku začala před vchodem veverka rachotit mezi odpadky. Když se jí podařilo vytáhnout ven cosi hodně velkého a těžkého, ozvalo se hlasitě *BUCH!* Ratatösk na dvorku se stal Ratatöskem pouličních orákul.



Tyto krátké příběhy názorně ukazují, jaká bývají setkání s úžasnými, i když hodně podivnými věcmi v každodenním životě. Víme,

že nastala zvláštní chvíle. Rozechvějeme se, protože se děje cosi jedinečného. Máme pocit, že vesmír je nesmírně osobní. Máme pocit, jako by náhle fungovala skrytá ruka nebo jiná mysl. Setkáni se zoufalým mladíkem v lišákově hospodě bylo sice náhodné, ale já tušil, že šlo o *volání* od něj nebo od něčeho, co na něj dohlíželo. Bylo dokonale načasované a naplánované, včetně paní se zavazadlem, která v *tom* okamžiku opustila *tu* židli. Neznámý muž s těžkou krabicí, jenž žertem řekl, že nás můj pes nemůže zabít oba současně, mi pomohl zbavit se nesmyslného břemene, jaké jsem na sebe chtěl naložit. Měl jsem pocit, jako by jakási neviditelná síla, duch mající smysl pro humor, použila své hlasivky, aby mi poskytla radu. Hlučná veverka, která mě udržela v bdělém stavu a v podstatě mě donutila psát, se snažila zahřát uprostřed zimní noci. A zároveň se stala Ratatöskem z dvorku, proporcčně přesným zosobněním Šprýmaře, jehož nezbedné kousky udržují světy v chodu.

Na dvoře s neposednou veverkou i v parku s Fergusem z „hvězdy bloudící po noční obloze“ jsem měl pocit, že jsem se ocitl na mystickém okraji, jenž člověka ponouká k žití a k vyprávění významnějších a smělejších příběhů. Cítil jsem to velmi silně, protože když jsem přijal obrovskou výzvu a chtěl jsem se do ní naplno ponořit, přilákal jsem pozornost hráčů skrytých za scénou. Stanovte si větší úkol a dostane se vám podpory vyšších sil. Všechny naše činy jsou výzvou různých duchů a přitahují nebo odpuzují různé lidi a události. Zákon přitažlivosti je stále ve hře a pro ty, kteří žijí bděle ve vědomém vesmíru, není nic tajemstvím. Ve zvláštních okamžicích si všímáme, že hra je rozehrána mnohem výrazněji. Všichni máme podivuhodnou schopnost přitahovat různé věci a v takových chvílích je naše magnetická síla – nebo síla, jakou vysílají druzí – obzvláště silná. Kdykoli se soustředěně věnujete potřebám svého srdce, ať už jste zamilovaní, nebo pracujete na nějakém kreativním

projektu, přitahujete pozornost vyšších sil. Podle toho, jak se rozhodnete využívat své dary, vás jiné inteligence buď podporují, nebo o vás nejeví zájem.

Slova jsou důležitá. Odmala jsme slýchali, že na počátku bylo slovo, logos. Australští domorodci říkají, že když přišli na tento svět naši předci, tvořili věci tím, že je pojmenovávali. Když Isis poznala tajné jméno Ra, získala moc nad nejvyššími bohy. Proto si v první kapitole ve stručnosti řekneme, *jak mluvíme* o synchronicitě a jak ji chápou moudré tradice. Nabídnou vám nové slovo, jímž je možné popsat *praktické* následování synchronicity. To slovo zní *kairomancie*. Skládá se z řeckého slova *kairos*, jež znamená „zvláštní okamžik“ a ze slova *manteia*, což je „orákulum“ neboli „věštění“. Kairomancie (nezaměňovat s chiromancií) je schopnost věstit pomocí zvláštních okamžiků v příhodném čase (*kairos*), jež podnítl tělo a mysl novými možnostmi, které mohou otřást vaším světem.

V čase *kairos* jste třeba jen na chvíli oprostěni od porušitelných zákonů lineárního času a prostoru a věci přicházejí k vám a vy k nim prostřednictvím úplně jiné logiky. V takových úžasných chvílích se vše odvíjí způsoby, jaké znali dávní šamani a věštcí a zná je i nová fyzika a další současné vědy, které pro ně mají dokonce i názvy, například „sjednocení interakcí a sil“, „retro kineze“ nebo „kvantové účinky na makro stupnici“.

Některé z těchto poznatků vědy jsou upraveny tak, aby je chápala i nevědecká mysl, například ve filmu *Interstellar* a v knize *Věda Interstellaru* (*The Science of Interstellar*), kterou napsal fyzik Kip Thorne. Ve filmu byly použity některé nejvíce strhující scény z jeho knihy, například když se astronaut, který je mrtvý nebo žije v budoucnosti (případně obojí), snaží dostat z určité dimenze do 3-D reality, čímž se vytvoří fyzické účinky, jež mu umožní předat dceři zprávu (a zachránit svět). S nesmírným úsilím se přesouvá

z čtyřrozměrného prostoru a pak odsune knihu stojící vpředu na polici a do prachu napíše čtyři písmena. A poté vloží do náramkových hodinek kód, který se dá přečíst pomocí vteřinové ručičky.

Ve hře synchronicity se setkáváme s podobnými jevy. Každý milovník knížek důvěrně zná chování policových skřítků, kteří vydávají knihy z knihovny a dávají je na různá místa nebo je nechávají zmizet. První kurz šamanského snění, jenž jsem vedl, se konal ve Winsconsinu v Madisonu. Pozvali mě, protože slavný šamanský představitel se z oné kreativní oázy odebral do knihkupectví v jiném státě ve snaze najít něco nového a inspirativního. V tu chvíli spadla z police moje kniha *Vědomé snění* (Conscious Dreaming) a praštila ho do čela, přímo nad třetí oko. Nikdy o mně neslyšel a kniha – první z mnoha mých děl o snění – vyšla pár dní předtím. Ten muž poctil duchy synchronicity tím, že si ji koupil. Když ji přečetl, usoudil, že spojení šamanismu a práce se sny, jež mi nečinilo sebemenší problémy, je natolik důležité, že chtěl, abych přijel do města, kde žil.

Od chvíle, kdy jsem ve filmu *Interstellar* viděl scénu, kterou jsem vám vylíčil, jsem si říkal, je-li možné, že policovní skřítki bývají občas lidé, kteří se k nám mohou dostat z budoucnosti nebo z posmrtného života, protože umějí putovat v čase. Osobně jsem zažil situace, kdy jsem cítil zásahy nějakého budoucího já, jež provedlo přínosné změny v mém životě. V okamžicích kairos můžeme vnímat vzájemné prolínání energií z různých realit a protínání událostí přicházejících z paralelních světů.

Čekají nás ještě podivnější příběhy a úvahy, hlavně v poslední kapitole této knihy. Nicméně je velmi pravděpodobné, že hodně zvláštní věci naleznete v jakékoli části knihy. Jakmile si za téma zvolíme synchronicitu, uvedeme do hry Šprýmaře. Byl přítomen v úvodním příběhu z lišákovy hospody, kde se ale jen letmo



mihnul. V příběhu o nezbedné veverce bylo jeho *ra-ta-ta-tösk* už hlasitější. A budeme se s ním na následujících stranách setkávat znovu a znovu, až do chvíle, kdy se mu v jeho liščí podobě dostane vlastní kapitoly.

Na stránkách knihy budou promlouvat víc básníci než fyzici. Což však neznamená, že se kniha straní vědy o synchronicitě. Nabízí *aplikovanou* vědu a říká, jak můžete rozpoznávat znamení, symboly a synchronicitu a nechat se jimi vést v běžném každodenním životě. Nesnaží se předkládat nějakou vědeckou *teorii* vysvětlující, jak věci fungují, přestože čerpá z pradávných i ze současných způsobů chápání. Otázka, jak a proč tyto věci fungují, není až tak moc zajímavá. Podstatné je, že *prostě* fungují, a pokud s nimi pracujeme – lépe řečeno si s nimi hrajeme – nabízejí nám bohatou úrodu.

V takových situacích přicházejí na scénu básníci. Chcete-li se stát *kairomancerem* – tedy tím, kdo využívá vědu o synchronicitě v praxi – musíte mít ve své duši básníka. Proč? Protože synchronicita vás povede jen v případě, že budete rozvíjet schopnost rozpoznávat, co vzájemně ladí v průběhu dne, týdne nebo celého života. Potřebujete toto nadání stále posilovat, abyste odhalovali „podobnosti“, což býval ve starém Řecku základní požadavek kladený na každého vykladače snů.

*Pouliční orákula* jsou především knihou her. Čtvrtá kapitola je jich plná. Hry vás vyzývají, ať jste co nejvíc pozorní a vnímaví, protože musíte probudit a oživit své tělesné i vnitřní smysly. Povzbuzují vás, ať přijímáte vše, co vstupuje do vašeho zorného pole, jako osobní zprávy od živoucího vesmíru, jenž vám jejich prostřednictvím sděluje poznatky o vaší současné situaci. Brzy zjistíte, že čelíte velké výzvě v podobě *kontroly svého postoje*, a všimnete si, jak si váš postoj buď vesele vykračuje, nebo klopýtá, či se vleče před vámi a připravuje události a setkání, jež mu dokonale odpovídají.

Dokud nebudete mít kouzlo uvnitř, nenajdete kouzlo v okolním světě. *Pouliční orákula* vám říkají, že je možné brát každý den jako hru a skvělou příležitost k provádění opravdového zázraku.

Při sestavování této knihy jsem se prodíral džunglemi spletitostí, odsekával dusivé šlahouny plané révy a říkal krajtám, ať mluví a jednají – a to vše proto, abych mohl otevřít jednoduchou cestu, jež vás zavede mimo dobře známé mapy a pole. Na územích, do nichž se chystáme vstoupit, nebývá nikdy cesta rovná. Na kraji džungle spatříte úžasné hybridy a plížící se kočkovité šelmy a nad hlavou vám budou poletovat ryby. Ale já jsem se upřímně snažil, aby cesta byla jasná – a plná čerstvých značek – a tak jednoduchá, že když po ní půjdete, možná si řeknete, že jste ji měli znát už před pár desetiletími, nebo budete mít pocit, že po ní kráčíte celý život ve svých snech, přestože do této chvíle jste si jí nebyli vědomi.

## DRUHÁ KAPITOLA

# PROCHÁZKA KOLEM JUNGOVY VĚŽE

*Když laik mluví o „realitě“,  
má vždy na mysli cosi zcela evidentně známého,  
zatímco podle mě je nejdůležitějším  
a nesmírně obtížným úkolem naší doby  
pracovat na vytvoření nové představy o realitě.*

WOLFGANG PAULI, DOPIS MARKUSI FIERZOVI,

12. SRPNA 1948

SMYSLUPLNÉ SHODY OKOLNOSTÍ jsou spojeny s prolínáním nadčasových sil se světem času, s příběhem, jenž je skrytý pod povrchem životních událostí a zasahuje do našeho pole vnímání. Právě tak vznikají s největší pravděpodobností synchronní zážitky. Ovšem zároveň mohou vznikat „souladné“ sekvence odehrávající se ve snech i v bdělém stavu v průběhu dní, týdnů či let.

Synchronicita nám dokáže vzít dech. V okamžicích kairos se zastaví i svět a náhle se otevře.

Když detektivové hledají stopy, aby vyřešili případ, podotýkají, že nejde o „shodu okolností“. Inspektor Ayala, detektiv z oblíbené španělské telenovely *Grand Hotel*, se ptá: „Víte, čemu říkáme v mé